

Յոելի Գիրքը և Լատդիկեան Յոթներորդ-օրյա Արվենտիստական Եկեղեցին - Համար Տասնհինգ

Jeff Pippenger

2025-12-21

Թիվ տասնհինգ

Ես պնդում եմ, որ կարևոր է հասկանալ չորս սերունդների խորհրդանշի կապը վերջին անձրևի պատգամի հետ, որպեսզի լավագույն հույսն ունենանք ճանաչելու Հովելի առաջին գլխի բացվող առաջին չորս համարների նշանակությունը: Հովելը երգում է այգեստանի երգը, սակայն նրա բացման տունը ուխտի մարգարեական առնչությունն է չորս սերունդների հետ:

Եվ Նա ասաց Աբրամին. «Ստույգ իմացիր, որ քո սերունդը օտար պիտի լինի մի երկրում, որ իրենցը չէ, և պիտի ծառայեն նրանց, և նրանք պիտի ճնշեն նրանց չորս հարյուր տարի: Եվ այն ազգին ևս, որին պիտի ծառայեն, Ես պիտի դատեմ, և դրանից հետո նրանք մեծ ունեցվածքով պիտի դուրս գան: Իսկ դու խաղաղությամբ պիտի գնաս քո հայրերի մոտ. պիտի թաղվես բարի ծերության մեջ: Բայց չորրորդ սերնդում նրանք դարձյալ այստեղ պիտի գան, որովհետև Ամորիացիների անօրենությունը դեռ լիքը չէ»: Ծննդոց 15:13-16:

Այս հատվածը այն մարգարեությունն է, որ իր կատարմանը հասավ Մովսեսի կյանքի միջոցով: Երբ Հովելի գիրքը սկսում է այգու երգը՝ անդրադառնալով կործանման աճող չորս սերունդներին, այն Հովելի գիրքը համապատասխանեցնում է մարգարեական չորրորդ և վերջին սերնդին: Այդ սերունդը Պետրոսի «ընտիր ազգը» է, որ խավարից կանչվել է դեպի Նրա «զարմանալի լույսը»: Նրանց հակադրվում է իրենց սերնդային դիմակիցը, որ ներկայացված է որպես իժերի սերունդ: Այդ չորրորդ և վերջին սերունդը ներկայացված է Հովհաննեսով, որը հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանշն է, որոնք «կանչված, և ընտրված, և հավատարիմ են»:

Կանչված՝ 9/11-ին, ընտրված՝ Կեսգիշերյան աղաղակում, և հավատարիմ՝ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ, ինչպես ղևտացիները հավատարիմ եղան Ահարոնի և Հերոֆոլամի ոսկե հորթի ապստամբությունների ժամանակ: Այն հոգիները, որ Մաղաքիա երրորդ գլխում արծաթի պես մաքրվում են, ղևտացիներ են, որոնք ընտրվում են Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի ընթացքում, որովհետև կնքումը կատարվում է Սուրբ Հոգու հեղմամբ՝ նրա հետ և նրա միջոցով:

Նախորդ հոդվածում մենք ներկայացրինք գծեր Մովսեսի պատմությունից, որին Քույր Ուայթը նույնացնում է որպես աստվածաշնչյան մարգարեության ալֆա, որը մարգարեաբար առնչվում է Քրիստոսի հետ՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության օմեգա: Մովսեսը հիմնաքարն է, իսկ Քրիստոսը՝ գագաթնաճյուղը: Նրանք երկուսն էլ մեղքից ազատագրման խորհրդանշներ են, ինչպես ներկայացված է Եգիպտոսից ազատագրմամբ Մովսեսի միջոցով: Սակայն Աստծո զորության բոլոր այն

դրսևորումները, որ տեղի ունեցան Մովսեսի ձեռքով, անհամեմատ գերազանցվեցին, երբ Քրիստոսը ուխտը հաստատեց շատերի հետ մեկ շաբաթով: Մովսեսը ալֆան է, իսկ Քրիստոսը՝ օմեգան, և օմեգան «22» թիվն է, իսկ ալֆան՝ «1» թիվը:

Մովսեսի վերաբերյալ տեսնում ենք, որ այն ազատագրությունը, որը համակել է նրա մարգարեական վկայությունը, դրված է ջրի մեջ: Նրա ազատագրությունը Նեղոսի ջրից իր ծննդյան ժամանակ նախապատկերում էր Նոյին տապանի մեջ: Կարմիր ծովի մկրտությունը համապատասխանում է Նոյին և տապանի մեջ եղող ութ հոգիներին, որն էլ իր հերթին համապատասխանում է Հեսուի մկրտությանը Հորդանան գետում, որը նույն տեղում կրկնվեց Քրիստոսի կողմից: Մովսեսի վկայությունը սկսվում է Նեղոս գետի մոտ ազատագրությամբ և ավարտվում է Հորդանան գետի ափերին: Քրիստոսի մկրտությունը՝ Նրա օծումն էր՝ երեքուկես տարի վկայելու համար մինչև Իր մահը, որը սկզբում ներկայացվեց Նրա մկրտությամբ: Նրա հարության ժամանակ կային մի քանի կաթիլներ՝ մինչև լիակատար հեղումը Հոգեգալստին:

Աստծո ուխտի խոստումը մարդկությանն սկսվում է Նոյից, իսկ Նրա ուխտի խոստումը ընտրյալ ժողովրդի համար Աբրահամի միջոցով կատարվեց Մովսեսով: Ալֆա Մովսեսը նախատիպեց օմեգա Հիսուսին, որը պիտի գար և հաստատեր ուխտը «շատերի» հետ, ոչ թե միայն ընտրյալ ժողովրդի: Որպես Քրիստոսի նախատիպ՝ Մովսեսի ծնունդը համընկնում է Նոյին տրված ուխտի հետ, որի նշանը ծիածանն էր բոլոր մարդկանց համար: Մովսեսը նաև համընկնում է ընտրյալ ժողովրդին տրված ուխտի հետ, որի նշանը թլփատությունն էր ընտրյալ ժողովրդի համար: Մովսեսի ուխտական գործը «շատերի» հետ էր, ոչ թե պարզապես ընտրյալ ժողովրդի: Եթե այդպես չլիներ, նրանք շարունակաբար չէին հյուծվի խառն ամբոխից:

Մովսեսի կյանքի ողջ ընթացքում պատկերված զանազան «ազատագրման ջրերի» մեջտեղում Հորդանան գետի վրա Բեթաբարայում կատարված մկրտությունը միացնում է Ավետյաց երկրում հին Իսրայելի ուխտային պատմության սկիզբը նրա պատմության վախճանի հետ՝ այն շաբաթվա ընթացքում, երբ Քրիստոսը շատերի հետ հաստատեց ուխտը: Քրիստոսի մկրտությունը համընկնում է հին Իսրայելի մկրտության հետ, և երկու պատմություններն էլ վկայում են Նրա հարության մասին, երբ Նա անձրևի մի քանի կաթիլ շնչեց՝ հիսուն օր անց Պենտեկոստեին եղած առատ տեղատարափներից առաջ: Ալֆայի և օմեգայի ամբողջ գիծը՝ Մովսեսից մինչև Քրիստոս, պատկերվում է ազատագրման ջրերի մեջ:

«Այս աշակերտներին ուսուցանելիս Հիսուսը ցույց տվեց Հին Կտակարանի կարևորությունը՝ որպես Իր առաքելության վկայի: Այժմ շատերը, որ իրենց քրիստոնյա են դավանում, մի կողմ են դնում Հին Կտակարանը՝ պնդելով, թե այն այլևս որևէ օգտակարություն չունի: Սակայն այդպիսին չէ Քրիստոսի ուսմունքը: Այն այնքան բարձր էր Նա գնահատում, որ մի առիթով ասաց. «Եթե Մովսեսին ու մարգարեներին չեն լսում, չեն համոզվի, եթե նույնիսկ մեկը մեռելներից հարություն առնի»: Դուկաս 16:31:»

«Դա Քրիստոսի ձայնն է, որ խոսում է հայրապետների և մարգարեների միջոցով՝ Ադամի օրերից մինչև ժամանակի փակման տեսարանները: Փրկիչը Հին

Կտակարանում հայտնվում է նույնքան հստակ, որքան Նորում: Մարգարեական անցյալից եկող լույսն է, որ պարզությամբ և գեղեցկությամբ բացահայտում է Քրիստոսի կյանքը և Նոր Կտակարանի ուսմունքները: Քրիստոսի հրաշքները Նրա աստվածության ապացույցն են, բայց ավելի զորեղ ապացույց, որ Նա աշխարհի Փրկագնողն է, գտնվում է Հին Կտակարանի մարգարեությունները Նորի պատմության հետ համեմատելու մեջ»: The Desire of Ages, 799.

Հովելի գրքին վերաբերող հոդվածներում մենք «Հին Կտակարանի մարգարեությունները համեմատել ենք Նորի պատմության հետ», ինչպես նաև արդի հոգևոր Իսրայելի պատմության հետ: Անկախ նրանից՝ խոսքը Հին թե՛ Նոր Կտակարանների մասին է, թե 1798 թվականին սկսված երեք հրեշտակների պատմության, այդ բոլոր գծերը ներկայացված են որպես «Քրիստոսի ձայն»: Աստվածաշնչի և Մարգարեության Հոգու գրավոր վկայությունը Քրիստոսի ձայնն է, իսկ Քրիստոսի ձայնը Նրա ձայնն է, Ով Աստծո Խոսքն է:

Աստծու Խոսքի «ձայնը» Աստծու պատգամն է, ինչպես այն ներկայացված է Նրա գրավոր Խոսքում: Վերջին օրերում Նրա պատգամը վերջին անձրևի պատգամն է, որը, ըստ Հովելի, ներառում է առաջին անձրևը, ապա՝ առաջին և վերջին անձրևը:

Հայտնություն գրող Հովհաննեսը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք վերադառնում են հին շավիղներին, որովհետև նա իր հետևից մի «ձայն» է լսում: Հետևից հնչող «ձայնը» Քրիստոսի ձայնն է՝ «Ադամի օրերից» սկսած և ապա շարունակ:

Եվ ես դարձա՝ տեսնելու այն ձայնը, որ խոսում էր ինձ հետ: Եվ դարձած՝ տեսա յոթ ոսկյա աշտանակներ: Հայտնություն 1:12.

Այս համարը ներկայացնում է առաջին գլխի մեջ մի ընդհատում, որովհետև մինչև նախորդ համարը Հովհաննեսը գտնվում էր այն կողմում, որ կոչվում է Պատմոս, բայց տասներկուերորդ համարում նա շրջվում է, և այդտեղից սկսած Հովհաննեսը գտնվում է Երկնային Սրբարանում: Երբ նա շրջվում է, այդպես է անում, որովհետև տասներորդ համարում իր հետևից մի ձայն էր լսել:

Տիրոջ օրը ես Հոգու մեջ էի, և իմ հետևից լսեցի բարձր ձայն՝ փողի նման, որ ասում էր. Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, առաջինը և վերջինը. և՛ ինչ որ տեսնում ես, գրի՛ր գրքում և ուղարկի՛ր Ասիայում գտնվող յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, և Ջմյոտնիա, և Պերգամոս, և Թյատիրա, և Սարդիս, և Փիլադելփիա, և Լաոդիկեա: Հայտնություն 1:10, 11.

Հովհաննեսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր իրենց ետևից լսում են Քրիստոսի ձայնը: Նա լսում է Երեմիայի փողի պատգամը՝ վերադառնալու հին շավիղներին, այն շավիղներին, որոնցով ամբարիշտները հրաժարվեցին ընթանալ, և նախազգուշացման այն փողը, որին նրանք հրաժարվում են ականջ դնել: Հովհաննեսը լսեց, և իր ետևից հնչող ձայնը ներկայացավ իբրև Ալֆա և Օմեգա՝ Նա, որ հին շավղի միջոցով պատկերում է նոր շավիղը:

Եվ յոթ ճրագակալների մեջ՝ մարդու Որդուն նման մեկը, ոտքերն հասնող պատմունճանով զգեստավորված և կրծքի վրա ոսկե գոտիով գոտեպնդված: Նրա գլուխը և մազերը սպիտակ էին բրդի պես, ձյան պես սպիտակ, և նրա աչքերը կրակի բոցի պես. և նրա ոտքերը՝ հնոցում շիկացած ազնիվ պղնձի նման, և նրա ձայնը՝ շատ ջրերի ձայնի պես: Եվ նա իր աջ ձեռքում ուներ յոթ աստղ, և նրա բերանից դուրս էր գալիս սուր երկսայրի սուր, և նրա դեմքը՝ ինչպես արեգակը, որ փայլում է իր գործությամբ: Հայտնություն 1:13–16:

Տասներկուերորդ համարում Հովհաննեսը հետ է դառնում և տեսնում Քրիստոսի մի տեսիլք, որը Քույր Ուայթը համադրում է Քրիստոսի այն տեսիլքին, որ ունեցել էր Դանիելը, և որը այն նույն տեսիլքն է, որ ունեցել էին Եսային, Երեմիան, Եզեկիելը և Պողոսը:

«Խորին տենչանքով եմ սպասում այն ժամանակին, երբ Հոգեգալստյան օրվա իրադարձությունները պիտի կրկնվեն նույնիսկ ավելի մեծ գործությամբ, քան այն առիթով: Հովհաննեսն ասում է. «Տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ երկնքից իջնում էր՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով»: Այն ժամանակ, ինչպես Հոգեգալստյան շրջանում, ժողովուրդը պիտի լսի իրեն ասված ճշմարտությունը, ամեն մարդ՝ իր սեփական լեզվով:»

«Աստված կարող է նոր կյանք շնչել յուրաքանչյուր հոգու մեջ, որ անկեղծորեն ցանկանում է ծառայել Նրան [Ադամը և Եզեկիելի ոսկորների հովիտը], և կարող է զոհասեղանից վերցված կենդանի ածուխով դիպչել շուրթերին [Եսայիա], և անել, որ դրանք պերճախոս դառնան Նրա փառաբանությամբ: Հազարավոր ձայներ պիտի ներծծվեն Աստծու Խոսքի սքանչելի ճշմարտությունները հոչակելու գործությամբ: Կակազող լեզուն պիտի արձակվի [Եսայիայի օտար լեզուն], և երկչոտները պիտի գորացվեն ճշմարտության մասին արի վկայություն կրելու համար: Թող Տերը օգնի Իր ժողովրդին մաքրել հոգու տաճարը ամեն պղծությունից [Մաղաքիայի դևտացիները], և Նրա հետ պահպանել այնպիսի սերտ կապ, որ նրանք մասնակից լինեն վերջին անձրևին, երբ այն թափվի»: Review and Herald, July 20, 1886.

Մեր դիտարկած տեսիլքը ներառում է Քրիստոսի ձայնի նկարագրությունը: Երբ Հովհաննեսը շրջվում է և լսում Քրիստոսի ձայնը, այն հնչում է «շատ ջրերի» ձայնի պես: Երբ Քրիստոսի ձայնը խոսում է մարդկանց հետ կամ ընտրված ժողովրդի հետ Իր ուխտի մասին, այն կապված է շատ ջրերի հետ: Դանիելի յոթերորդից իններորդ գլուխների պատգամը բացվեց 1798 թվականին, ապա 1989 թվականին բացվեց Դանիելի տասներորդից տասներկուերորդ գլուխների պատգամը: 1798 թվականը կապված է Ուլայի գետի ձայնի հետ, իսկ 1989 թվականը՝ Հիդդեկել գետի ձայնն է:

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ Աստծուց, տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկելի ափերին՝ Մենաարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և բոլոր նախասացված իրադարձությունները շուտով պիտի իրականանան»: Testimonies to Ministers, 112.

Հորդանան գետը հին Իսրայելի ալֆա ուխտի պատմության և օմեգա ուխտի պատմության միջև եղած կապող օղակն է: «Հորդանան» բառը նշանակում է «իջնող» և

ներկայացնում է Քրիստոսին՝ «մեծ Իջնողին»:

Ձեզանում թող լինի այն նույն միտքը, որ նաև Քրիստոս Հիսուսում էր. Նա, որ լինելով Աստծու կերպարանքով, Աստծուն հավասար լինելը հափշտակություն չհամարեց, այլ Ինքն Իրեն ունայնացրեց և ծառայի կերպարանք առավ, մարդկանց նմանությամբ եղավ. և կերպարանքով մարդ գտնվելով՝ խոնարհեցրեց Իրեն և հնազանդ եղավ մինչև մահ, այն էլ՝ խաչի մահվանը: Փիլիպպեցիս 2:5-9.

Հորդանան գետը ներկայացնում է Քրիստոսին՝ «մեծ Իջնողին», և Հորդանանը կապն է Աստծո ընտրյալ ժողովրդի ալֆա և օմեգա պատմության միջև, այն ժողովրդի, որին տրվել էր մի այգի՝ պահպանելու համար: Մովսեսի ազատագրման ջրերը ներկայացնում են Քրիստոսի ձայնը, որը կարող է լսվել, եթե միայն որևէ հոգի շրջվի՝ լսելու «իրենց ետևի ձայնը», և այն ձայնը, որ այնուհետև նրանք պիտի լսեն, է՝ բազմաջրերի ձայնը: Նոյի ջրհեղեղից մինչև մ.թ. 70 թվականին Երուսաղեմի կործանումը, ազատագրման ջրերը ներկայացվում են որպես նշանաբարեր Աստծո ուխտի ժողովրդի համար: Այդ նշանաբարերը ներկայացնում են Աստծո վերջնական ուխտի ժողովրդի՝ հարյուր քառասունչորս հազարի ներքին պատմությունը: Այն ջուրը, որ սնուցում է Հորդանան գետը, սկիզբ է առնում ցողից և ձյունից, որ կուտակվում են Հերմոնի լեռներում, որոնք կազմում են Հորդանան գետի ակունքները:

Դավթի աստիճանների երգը: Ահա՛, որչափ բարի և որչափ հաճելի է, երբ եղբայրները միաբանությամբ միասին բնակվում են: Դա նման է թանկագին յուղին գլխի վրա, որ հոսեց դեպի մորուքը՝ Ահարոնի մորուքը, և իջավ մինչև նրա հանդերձների փեշերը. ինչպես Հերմոնի ցողը, և ինչպես այն ցողը, որ իջնում է Սիմոնի լեռների վրա. որովհետև այնտեղ Տերը պատվիրեց օրհնությունը՝ հավիտենական կյանքը: Սաղմոս 133:1-3:

Այդ ջրերը նաև առաջացնում են Պանի այրը՝ խոր ավազան, տեղադրված մի քարայրի մեջ, որը գտնվում էր Դանիել 11:13-15-ի Պանիումում և Պետրոսի օրերի Կեսարիա Փիլիպպեում: Հորդանան գետի ակունքները նույնպես առաջացնում են Պանի այրի սատանայական ավազանը: Շատ ջրերի ձայնը նույնացնում է, որ Քրիստոսի և Սատանայի միջև մեծ պայքարը ծագել է Հերմոնի լեռների բարձր լեռնագագաթներում:

Եվ ես էլ քեզ ասում եմ, որ դու Պետրոսն ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան պիտի չհաղթահարեն: Մատթեոս 16:18.

«Հերմոն» անունը նշանակում է «սուրբ, օծյալ, նվիրված կամ առանձնացված» և Երկնքի խորհրդանիշն է՝ բոլոր ջրերի աղբյուրը և մեծ հակամարտության սկիզբը, ինչպես ներկայացված է «դժոխքի դռներ» արտահայտությամբ, որը Հիսուսը կիրառեց Պանի այրին՝ Կեսարիա Փիլիպպեում գտնվելիս: Այդ միջավայրում Սիմոն Բարյոնայի անունը փոխվեց՝ դառնալով Պետրոս: «Սիմոն» նշանակում է «լսող», իսկ «Բարյոնա»՝ «աղավնու որդի»: Սիմոնը խորհրդանիշ էր այն հոգու, որ լսեց Հիսուսի մկրտության պատգամը, որը ներկայացված էր Սուրբ Հոգով՝ աղավնու կերպարանքով: Որպես մեկը, որ լսեց Քրիստոսի մկրտության պատգամը, Պետրոսը փոխվում է՝ ներկայացնելով 144,000-ին: Պետրոսը կնքվեց Պանիումում, որը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից մինչև

տասնհինգ համարներն են:

Հերմոնի ջրերից Հորդանան գետը՝ Քրիստոսի խորհրդանիշը, մեծ իջնողը, ավարտում է իր ճանապարհը Մեռյալ ծովում: Երկնքից, որտեղից բխում է կյանքի ցողը, Քրիստոս իջավ մինչև խաչի մահը, որը ներկայացված է Մեռյալ ծովով: Մեռյալ ծովի ավազիծը երկրի վրա բացահայտված ցամաքային մակերևույթի ամենախոր տեղն է: Իջնող Հորդանան գետը իջնում է մինչև երկրի վրա գտնվող ջրի ամենացածր մակարդակը, ինչպես Քրիստոս իջավ մինչև Իր մահը խաչի վրա: Կյանքի ջրից մինչև մահվան ջուրը, Հորդանան գետը ներկայացնում է Քրիստոսի իջնելը երկնքից մինչև խաչը:

Աստվածաշնչյան մարգարեության կարևոր թեմաները կապված են ջրի հետ, և Աստվածաշնչյան մարգարեությունը Քրիստոսի ձայնն է, որը շատ ջրերի ձայն է: Բաբելոնի պոռնիկը նստած է շատ ջրերի վրա, և Եփրատի ջրերը ցամաքում են՝ արևելքի թագավորների ճանապարհը պատրաստելու համար, և վաճառականներն ու թագավորները հեռվից կանգնում ու ողբում են, որովհետև Թարսիսի նավերը կործանվել են ծովերի մեջտեղում, և մահվան ուխտը, որ Եփրեմի հարբեցողները ընդունեցին, երբ իրենք իրենց թաքցրին ստության տակ, վերացվում է պապական կիրակնօրյա օրենքի հեղեղող հեղեղով:

Երբ Քույր Ուլայթը հիշատակում է «Մենաարի մեծ գետերը», նա նկատի ունի Տիգրիս և Եփրատ գետերը: Այդ ջրերը կարելի է հետագծել մինչև Եդեմի պարտեզը, որտեղ դրանք Եդեմից դուրս եկող երրորդ և չորրորդ գետերն են:

Եվ երրորդ գետի անունը Հիդդեկել է. սա է այն, որ հոսում է Ասորեստանից արևելք:
Եվ չորրորդ գետը Եփրատն է: Ծննդոց 2:14:

Հիդդեկելը Տիգրիսն է, և, իհարկե, Եփրատը Եփրատն էր, թեև ժամանակակից պատմաբաններն ու աստվածաբանները համաձայն չեն: Նրանք պնդում են, թե Ուլայը մեծ գետ չէր, այլ պարզապես մարդաշեն ջրանցք Պարսկաստանում, և ոչ թե Մենաարում: Նույն այդ մարդկային հեղինակությունները հաստատում են, որ Մենաարի հետ առնչվող որևէ նշանակություն ունեցող միայն երկու գետերն էին Տիգրիսն ու Եփրատը, մինչդեռ մարգարեուհին ասում է, որ Ուլայը և Հիդդեկելը «Մենաարի մեծ գետերն» էին:

Ջրի պատգամի վերաբերյալ մարգարեուհու խոսքերը հակադրվում են ժամանակակից մասնագետներին, ինչպես հին ժամանակների մասնագետներն էին հակադրվում Նոյի ջրի պատգամին: Մեզ տեղեկացվում է, որ երկու գետերով ներկայացված այդ երկու տեսիլքները գտնվում են կատարման ընթացքի մեջ, և հետևաբար այն ամենը, ինչ ներկայացված է այդ երկու տեսիլքների սահմաններում, որոնք տրվել են «Շինարի երկու մեծ գետերով», շուտով պիտի իրականանա: Այդ գետերի հետ առնչվող պատգամը Քրիստոսի ձայնն է, որովհետև Նրա ձայնը նման է շատ ջրերի: Տիգրիսն ու Եփրատը ներկայացնում են մեծ մարգարեական թեմա, և նրանց վկայությունը կապված է այն ուխտի հետ, որը հաստատեց ալֆա Մովսեսը, և որը նույն այն ուխտն է, որ հաստատեց օմեգա Քրիստոսը:

Մարգարեության մեջ Տիգրիսը ներկայացնում է Ասորեստանը, իսկ Եփրատը՝ Բաբելոնը: Այս առնչությամբ դրանք այն երկու գորություններն են, որոնք Երեմիայի կողմից առյուծներով են ներկայացվում, և որոնք նախ հյուսիսային թագավորությունը, ապա՝ հարավային թագավորությունը, գերության էին տանելու:

Իսրայելը ցրված ոչխար է. առյուծները նրան քշել են. նախ Ասորեստանի թագավորը խժոեց նրան, և վերջում այս Բաբելոնի թագավոր Նաբուքոդոնոսորը փշրեց նրա ոսկորները: Երեմիա 50:17:

Թե՛ Ասորեստանը, թե՛ Բաբելոնը հիւսիսային թշնամիներ էին Իսրայելի թագաւորութիւններից իւրաքանչիւրի նկատմամբ, և, հետևաբար, կեղծ հիւսիսի թագաւորի՝ պապական իշխանութեան տիպարներն են: Ըստ էության, նոյն քաղաքական և կրօնական աւանդութիւններն էին իրականացում այն երկու իշխանութիւնների կողմից, որոնք ծագել էին նոյն մշակութային միջավայրից, սակայն Ասորեստանի քաղաքական կառուցուածքը շեշտադրում էր պետական ճարտարագիտութիւնը, մինչդեռ Բաբելոնը շեշտադրում էր եկեղեցական ճարտարագիտութիւնը, թէև դրանք շատ նման էին: Հեթանոսական Հռոմն ու պապական Հռոմը որոշ մակարդակներում նոյնանման են, բայց, այնուամենայնիւ, հեթանոսական Հռոմը ներկայացնում է պետական ճարտարագիտութիւն, իսկ պապական Հռոմը՝ եկեղեցական ճարտարագիտութիւն: Ասորեստանը, Բաբելոնի հետ մարգարեական առնչութեամբ, պետական ճարտարագիտութեան թագաւորութիւն էր, որին յաջորդեց Բաբելոնը՝ մի նմանատիպ իշխանութիւն, որն ընդգծում էր եկեղեցական ճարտարագիտութիւնը: Ասորեստանը ներկայացնում էր հեթանոսական Հռոմը, իսկ Բաբելոնը ներկայացնում է պապական Հռոմը: Այս չորս իշխանութիւններն էլ ոտնակոխ արին Աստծու սրբարանը և զօրքը: Ասորեստանը կապում է Տիգրիսի, իսկ Բաբելոնը՝ Եփրատի հետ: Սա համահունչ է Հայտնութեան գրքում Եփրատի ցամաքելուն, որպէսզի պատրաստուի ճանապարհը արևելքի թագաւորների համար, ինչպէս որ նախապատկերուած է Կիւրոսի գործով, երբ նա շեղեց Եփրատը՝ Բաբելոնը կործանելու համար: Բաբելոնը Եփրատն է, Ասորեստանը՝ Տիգրիսը:

Մարգարեության մեջ հյուսիսի թագավորը կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում նվաճում է աշխարհը և ապա ընկնում, սակայն այդ նվաճումը հաճախ ներկայացվում է որպէս խորտակիչ հեղեղ: Հյուսիսի թագավորի պատմությունը, ինչպէս ներկայացված է Ասորեստանի և Բաբելոնի միջոցով, խորհրդանշվում է գետերով, որովհետև այդ պատմությունը պատմվում է բազմաթիվ ջրերի ձայնով:

Երկու գետերի միջև գտնվող երկիրը կոչվում է Միջագետք, որ նշանակում է «երկու գետերի միջև գտնվող երկիր»: Երկու գետերը ներկայացնում են հյուսիսային գորությունը, որ Աստված գործածում է Իր ուխտադավ ժողովրդին պատժելու համար՝ նրանց գերության մեջ ցրելով: Բազում ջրերի ձայնի վտակներից մեկը հանդիպում է «Պաղանարամ» անվան մեջ, որը Սուրբ Գրքերում հիշատակվում է միայն տասը անգամ: Առաջին հիշատակությունը կապված է ուխտի հետ, քանի որ այն մատնանշում է Իսահակի կնոջ՝ Ռեբեկայի արյունակցական արմատները: Համարը ասում է.

Եվ Իսահակը քառասուն տարեկան էր, երբ իրեն կին առավ Ռեբեկան՝ Բաթուելի դուստրը՝ ասորի, Պաղանարամից, Լաբան ասորիի քույրը:

Քառասուն տարվա ավարտը Մովսեսի երեք վկաների վրա ցույց է տրվել որպես տանող դեպի Կադես, 1863 թվականը և կիրակնօրյա օրենքը: Իսահակի ամուսնությունը ուխտային ամուսնությունն է, որը նախապատկերում է Քրիստոսի ամուսնությունը հարյուր քառասունչորս հազարի հետ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը 1863 թվականն է, որը Կադեսն է, որը քառասունամյա ուխտային պատմության ավարտն է: Ռեբեկան սիրիացու դուստր էր և Լաբան սիրիացու քույրը, (որը ուխտային պատմության հաջորդ սերնդում խախտեց ուխտը Իսահակի որդի Հակոբի հետ):

Բաթուել նշանակում է «ամայության տուն» կամ «ամայացնող», ուստի Ռեբեկան «ամայացնողի տան» դուստրն էր: Միրիա նշանակում է բարձրավանդակ և սարահարթ, իսկ Պաղանարամ նշանակում է Միջագետք, կամ՝ երկիրը միջև: Ռեբեկան սիրիացիների արյունակցական գծից էր, որոնք եկել էին Միջագետքից՝ այն բարձրավանդակից, որ գտնվում է «Ասորեստանի Տիգրիսի» և «Բաբելոնի Եփրատի» միջև, և որոնք ներկայացնում են այն առյուծներին, որոնց Տերը գործածեց Իր ուխտադրժած ոչխարներին ցրելու համար: Ամայացնողների տունը միավորվեց Աստծո տան հետ Իսահակի և Ռեբեկայի ամուսնության մեջ: Պատահական չէ, որ Պաղանարամի առաջին հիշատակության մեջ այս երկու գետերը, որոնք ներկայացնում են հյուսիսի մարգարեական թագավորին, որ պատկերված է որպես հեղեղող վարարում, առաջին անգամ հիշատակվում են Ծննդոց 25:20-ում:

Ամայացման տան կապը Աստծո ուխտի ժողովրդի հետ շարունակվում է, երբ Հակոբը փախչում է Եսավից և հասնում իր հորեղբայր Լաբանի մոտ, ու այնտեղ ծառայում է 2520 օրից բաղկացած երկու ժամանակահատված՝ հաջորդ ուխտական ամուսնությունն ապահովելու համար: Մի ամուսնությունն ավարտվում է Իսրայելի հյուսիսային թագավորության ցրմամբ, իսկ մյուս ամուսնությունն ավարտվում է հարավային թագավորության ցրմամբ: Երբ այդ երկու թագավորությունների ցրման համապատասխան ժամանակահատվածներն ավարտվեցին 1798 և 1844 թվականներին, այն ամուսնությունը, որ Հակոբը ջանացել էր իրականացնել 2520-ի երկու ժամանակահատվածների ընթացքում, կատարվեց, քանի որ Փեսան եկավ ամուսնությանը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Ուրեմն Քրիստոսը Լեայի⁹ն ամուսնացավ, որի անունը նշանակում է «հոգնած և տկարացած», թե՛ Նա ամուսնացավ Ռաքելի հետ, որի անունը նշանակում է «լավ ճամփորդ»: Լեան և Ռաքելը ներկայացնում են ճամփորդող կույսերի երկու դաս՝ մի կույս, որ «հոգնում է», և մի կույս, որ «լավ է ճամփորդում» Հակոբի հետ ամուսնանալու ճանապարհին՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

«Ճանապարհի սկզբում նրանց հետևում մի պայծառ լույս էր դրված, որի մասին մի հրեշտակ ինձ ասաց, թե դա «կեսգիշերյան աղաղակն» էր: Այս լույսը փայլում էր ամբողջ ճանապարհի երկայնքով և լույս էր տալիս նրանց ոտքերին, որպեսզի նրանք չսայթաքեն»:

«Եթե նրանք իրենց աչքերը հառած պահեին Հիսուսի վրա, որ հենց իրենց առջև էր և առաջնորդում էր նրանց դեպի քաղաքը, նրանք ապահով էին: Բայց շուտով ոմանք հոգնեցին և ասացին, թե քաղաքը շատ հեռու է, և իրենք ակնկալում էին, որ արդեն իսկ պետք է մտած լինեին այնտեղ: Այն ժամանակ Հիսուսը քաջալերում էր նրանց՝ բարձրացնելով Իր փառավոր աջ բազուկը, և Նրա բազուկից մի լույս էր ելնում, որ ծածանվում էր աղվենտական խմբի վրա, և նրանք բացականչում էին. «Ալելուիա»: Մյուսները, անխոհեմաբար, ուրացան իրենց ետևի լույսը և ասացին, թե նրանց այդքան հեռու առաջնորդողը Աստված չէր: Նրանց ետևի լույսը մարեց՝ նրանց ոտքերը թողնելով կատարյալ խավարի մեջ, և նրանք սայթաքեցին, կորցրին տեսադաշտից թե՛ նշանը, թե՛ Հիսուսին, և ուղուց ընկնելով՝ ներքև գլորվեցին դեպի խավար և ամբարիշտ աշխարհը»: Early Writings, 15.

1844 թվականին Ֆիլադելֆիական միլլերիտական շարժումը մտավ ամուսնության մեջ: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ամուսնությունը բաժանեց երկրպագուների երկու դաս, որոնք ներկայացված են Ռաքելի և Լիայի կողմից: Ռաքելը ներկայացնում է մի դաս, որը հաջողությամբ անցել էր այն ճանապարհը, որ տանում էր դեպի 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ամուսնությունը, սակայն Լիայի դասը հոգնեց: Այնուհետև նրանք բաժանվեցին, և երրորդ հրեշտակի փորձության ընթացքը սկսվեց հենց այնտեղ, որտեղ Կեսգիշերյան աղաղակի փորձության ընթացքն ավարտվել էր:

Ամուսնությունը սկսվել էր, և այն հետագայում պետք է և՛ լրացվեր, և՛ փորձության ենթարկվեր: Ամուսնությունը լրացվեց 1846 թվականին, և սկսվեց երրորդ հրեշտակի փորձության գործընթացը: 1849 և 1850 թվականներին Տերը երկրորդ անգամ մեկնում էր Իր ձեռքը՝ Իր մնացորդին հավաքելու համար: Այդ ժամանակ Ամբակումի երկրորդ տախտակը մտցվեց պատմության մեջ՝ ինչպես որ նախապատկերվել էր Պատվիրանների երկրորդ տախտակներով: Այն բանից հետո, երբ Մովսեսը կոտրեց առաջին տախտակները, ներկայացվեցին տախտակների երկրորդ շարքը: 1850 թվականի աղյուսակը փոխարինեց 1843 թվականի աղյուսակին, և 1850 թվականին հին Իսրայելի՝ որպես Աստծու նոր ուխտի հարսի, փորձությունը շարունակվեց դեպի Կադես և 1863 թվականը:

1856 թվականին երկու գետերից ավելի շատ ջուր հոսեց Հայրամ Էդսոնի գրչի միջոցով: «Յոթ ժամանակների» վերաբերյալ այն լույսը, որ եկավ Էդսոնի գրչի միջոցով, այն լույսն էր, որ ներկայացված էր այն երկու գետերով, որոնք իրենց մարգարեական վկայությունը սկսել էին Եդեմի պարտեզից: Եդեմի պարտեզը մարդու ապստամբության խորհրդանիշն է Աստծո օրենքի դեմ, և հենց այնտեղից են Ուլայ և Հիդդեկել գետերի ջրերը սկսում իրենց ընթացքը: Նրանք անցնում են ուխտի պատմության միջով, որովհետև այդ պարտեզը՝ ապստամբության խորհրդանիշը, նաև այն վայրն է, որտեղ մի գառ մորթվեց՝ հանդերձներ ապահովելու համար, որպեսզի փոխարինվեն Ադամի և Եվայի վրա եղած թզենու տերևները: Ուխտի պատմությունը սկսվում է Ադամի և Աստծո միջև կյանքի ուխտով: Այդ ուխտը, որը խորհրդանշվում էր կյանքի ծառով, Ադամի և Եվայի կողմից հասցրեց խախտված ուխտի, ինչը սկիզբ դրեց կյանքի նոր ուխտի, երբ աշխարհի հիմնադրումից առաջ մորթված Գառը հանդերձներ տվեց մերկ ու կորսված գույգին: Այն երկու գետերը, որոնք հոսում են այդ պարտեզից, ի վերջո դառնում են այն

գորությունների խորհրդանիշները, որոնք Աստված գործածում է որպես Իր խրատանքի գավազան:

Վա՛յ Ասորեստանցիին՝ Իմ բարկության գաւազանին, որի ձեռքին եղած ցուպը Իմ գայրոյթն է: Ես նրան պիտի ուղարկեմ կեղծաւոր ազգի դէմ, և Իմ բարկութեան ժողովրդի դէմ պիտի հրաման տամ նրան՝ կողոպուտ առնելու, աւար վերցնելու և նրանց փողոցների ցէխի պէս կոխոտելու համար: Եսայիա 10:5, 6.

Այդ երկու գետերը Եդեմից հոսեցին դէպի Ռեբեկայի տոհմագիծը և նրա ուխտական ամուսնությունը Իսահակի հետ, ապա՝ դէպի Հակոբ, որտեղ այդ երկու գետերի ջուրը ներկայացված է որպես յոթ ժամանակի երկու առանձին շրջաններ: Այնուհետև նույն այդ երկու գետերը հոսում են Դանիելի վերջին վեց գլուխների միջով, որտեղ յուրաքանչյուր գետ ներկայացված է երեքական գլուխներով: Մի գետը ներկայացնում է գիտության աճը, որ բացվեց յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխներում, իսկ մյուս գետը ներկայացնում է գիտության աճը, որ բացվեց տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ գլուխներում:

Յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխները ներկայացված են որպես Ուլայի տեսիլք, և Քրիստոսը նմանատիպ կերպով պատկերված է տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ գլուխներում: Երկու գետային տեսիլքներում էլ, որոնք ներկայացված են երեքական գլուխներով, Քրիստոսը պատկերված է ջրերի վրա կանգնած:

Եվ եղավ, երբ ես՝ ես Դանիելս, տեսիլքը տեսա և դրա իմաստը որոնեցի, ահա իմ առաջ կանգնած էր մարդու կերպարանքի պէս մեկը: Եվ ես մարդու ձայն լսեցի Ուլայի ափերի միջև, որ կանչեց ու ասաց. Գաբրիէլ և, հասկացրո՛ւ այս մարդուն տեսիլքը: Դանիէլ 8:15, 16.

Տասներորդ գլխում Քրիստոսի տեսիլքը նման է այն տեսիլքին, որ Հովհաննէսը տեսավ Հայտնության առաջին գլխում, իսկ Դանիելի ութերորդ գլխի տեսիլքում Պաղմոնին ջրերի վրա է, ինչպէս նաև տասներկուերորդ գլխում, որտեղ Նա բեհեզ էր հազած:

«Գաբրիէլի այցելության ժամանակ մարգարէ Դանիէլը ի վիճակի չէր հետազա խրատություն ընդունելու. սակայն մի քանի տարի անց, ցանկանալով ավելի շատ իմանալ այն թեմաների մասին, որոնք դեռ լիովին չէին բացատրվել, նա դարձյալ ձեռնամուխ եղավ Աստծուց լույս և իմաստություն որոնելուն: «Այն օրերին ես Դանիէլս, երեք ամբողջ շաբաթ սուգ էի անում: Ցանկալի հաց չէի ուտում, ոչ միս, ոչ գինի իմ բերանը չէր մտնում, և բոլորովին չէի օծում ինձ.... Ապա բարձրացրի աչքերս և տեսա, և ահա՝ մի մարդ՝ կտավով զգեստավորված, որի մեջքը գոտնորված էր Ուփազի ընտիր ոսկով: Նրա մարմինն էլ ոսկեքարի նման էր, նրա դէմքը՝ կայծակի տեսքի պէս, նրա աչքերը՝ հրեղեն ճրագների պէս, նրա բազուկներն ու ոտքերը՝ ողորկ պղնձի գույնի նման, և նրա խոսքերի ձայնը՝ բազմության ձայնի պէս»:

«Ոչ պակաս անձնավորություն, քան Աստծու Որդին, հայտնվեց Դանիելին: Այս նկարագրությունը նման է այն նկարագրությանը, որ տրվեց Հովհաննէսին, երբ Քրիստոսը հայտնվեց նրան Պատմոս կղզում: Մեր Տերն այժմ գալիս է մեկ այլ

երկնային պատգամաբերի հետ՝ Դանիելին սովորեցնելու, թե ինչ էր տեղի ունենալու վերջին օրերում: Այս գիտելիքը տրվեց Դանիելին և ներշնչմամբ արձանագրվեց մեզ համար, որոնց վրա աշխարհի վախճանը հասել է»: Review and Herald, February 8, 1881.

Տասներորդ գլխում գտնվող Հիդդեկելի տեսիլքում Քրիստոսը ջրերի վրա է և բեհեզե հանդերձավորված, իսկ Ուլայի տեսիլքում՝ Նա ջրերի վրա է: Հայտնության առաջին գլխի տեսիլքը համընկնում է Ուլայի և Հիդդեկելի տեսիլքներում ներկայացված տեսիլքին, որտեղ Քույր Ուայթը նույնացնում է, որ դա «Աստծո Որդուց պակաս մի անձնավորություն չէ»: Երբ նա նույնացնում է Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակին, ասում է, որ այդ հրեշտակը «Հիսուս Քրիստոսից պակաս մի անձնավորություն չէր»: Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը բարձրացնում է Իր ձեռքը դեպի երկինք և երդվում Նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, կապված Քրիստոսի՝ տասներկուերորդ գլխի տեսիլքի հետ, որտեղ Նա բարձրացնում է Իր երկու ձեռքերը դեպի երկինք և երդվում Նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից: Հայտնության տասներորդ գլխում Նա գտնվում է թե՛ ջրի, թե՛ երկրի վրա:

Գետի «ափերի միջև» եղածը ջուրն է, և Դանիելը լսեց «մարդու մի ձայն ափերի միջև», ուստի ձայնը գալիս էր ջրի վրա եղող մարդուց, և այդ ձայնը Ուլայ գետի ջրերի ձայնն էր:

Եվ առաջին ամսի քսանչորսերորդ օրը, երբ ես մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին էի, բարձրացրի աչքերս ու տեսա, և ահա՝ մի մարդ՝ բեհեզյա զգեստ հագած, որի մեջքը գոտևորված էր Ուփազի ազնիվ ոսկով. նրա մարմինը նույնպես ոսկեքարի նման էր, և նրա երեսը՝ ինչպես կայծակի երևույթ, և նրա աչքերը՝ ինչպես կրակի ճրագներ, և նրա բազուկներն ու նրա ոտքերը՝ ինչպես ողորկ պղնձի փայլ, իսկ նրա խոսքերի ձայնը՝ ինչպես բազմության ձայնը: ...

Բայց դու, ո՛վ Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի դեսուդեն վազեն, և գիտությունը պիտի ավելանա: Այնժամ ես՝ Դանիելս, նայեցի, և ահա ուրիշ երկու հոգի կանգնած էին, մեկը՝ գետի ափի այս կողմում, և մյուսը՝ գետի ափի այն կողմում: Եվ մեկը սպիտակեղեն հագած այն մարդուն, որ գետի ջրերի վերևում էր, ասաց. «Որքա՞ն ժամանակ պիտի լինի մինչև այս հրաշքների վախճանը»: Եվ ես լսեցի սպիտակեղեն հագած այն մարդուն, որ գետի ջրերի վերևում էր, երբ նա իր աջ ձեռքն ու իր ձախ ձեռքը դեպի երկինք բարձրացրեց և երդվեց Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտի սուրբ ժողովրդի գործությունը ցրելու գործը, այս բոլոր բաները պիտի ավարտվեն:

Եվ ես լսեցի, բայց չհասկացա. ապա ասացի. «Ո՛վ իմ Տեր, ի՞նչ պիտի լինի այս բաների վախճանը»: Եվ նա ասաց. «Գնա՛ քո ճանապարհով, Դանիել, որովհետև խոսքերը փակված են և կնքված մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտակեցվեն և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները ամբարշտություն պիտի գործեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիել 10:4-6, 12:4-10:

Շինարի մեծ գետերը, ինչպես դրանք նույնացնում է Քույր Ուայթը, երկուսն էլ կապված են մի տեսիլքի հետ, որտեղ Քրիստոսը ջրերի վրա է՝ խոսելով, որովհետև Նրա ձայնը նման է բազմաթիվ ջրերի ձայնին: Երկու տեսիլքներում էլ տրվում է «մինչև ե՞րբ» հարցը: Երկու գետերն էլ ներկայացված են Դանիելի ութերորդ գլխի «հարց ու պատասխան»-ում, որը աղվենտիզմի կենտրոնական պոնենն ու հիմքն է: Այնտեղ այդ երկու գետերը խորհրդանշներ են թե՛ սրբաբանի, թե՛ զորքի ցրման և կոխկրտման «յոթ ժամանակների»: Այդ երկու գետերը կատարում են իրենց դերը որպես Աստծո խրատի գավազան, և ապա հոսում են դեպի առաջին հրեշտակի միլլերական պատմությունը, որտեղ Ուիլյամ Միլլերը հայտնաբերեց իր առաջին մարգարեական գոհարը, որն էր Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխում գտնվող «յոթ ժամանակների» գիծը: Այդ երկու գետերը ներկայացնում են 2520 տարվա երկու ցրումները, որոնք իրականացվեցին Ասորեստանի և Բաբելոնի երկու առյուծների միջոցով, որոնք ներկայացված են Տիգրիսով և Եփրատով, և, իհարկե, Ռեբեկայի եղբոր դուստրեր Լիայի և Ռաքելի միջոցով, որոնց ուխտական ամուսնությունը տեղի ունեցավ, երբ Իսահակը քառասուն տարեկան էր, ինչպես արձանագրված է Ծննդոց 2520-ում:

Միլլերը ներկայացրեց միայն «յոթ ժամանակների» ցրումը Հուդայի հարավային թագավորության դեմ, որը իր կատարմանը հասավ 1844 թվականին՝ 2300-ամյա մարգարեությամբ: 1856 թվականին «յոթ ժամանակների» «նոր գինին» նույն այդ ցրումը սահմանեց հյուսիսային թագավորության վրա, որն ավարտվեց 1798 թվականին: Որպես Վիլյամ Միլլերի առաջին մարգարեական հայտնագործություն՝ Եփրատ գետի ջուրը հասավ որպես առաջին հրեշտակի պատմության ալֆա վարդապետություն: Ուլայ գետի ջուրը հասավ երրորդ հրեշտակի հետ: Միլլերի ալֆա հայտնագործությունը «յոթ ժամանակներն» էին, որոնք ներկայացված էին Ուլայ գետով, իսկ Հայրամ Էդսոնի օմեգա հայտնագործությունը «յոթ ժամանակներն» էին, որոնք ներկայացված էին Հիդեկել գետով:

2520-ը ներկայացնում է այն ժամանակաշրջանի տևողությունը, որը նույնն է յուրաքանչյուր թագավորության համար, սակայն որի սկիզբն ու ավարտը միմյանցից բաժանված են քառասունվեց տարով: 1798 թվականը նշանավորում է վախճանի ժամանակը և Հայտնություն տասնչորսի առաջին հրեշտակի գալուստը: 1798 թվականը Ասորեստանի առյուծի կողմից հյուսիսային թագավորության վրա բերված ցրման 2520 տարիների կատարման պահն է: 1844 թվականը հարավային թագավորության վրա բերված «յոթ ժամանակների» կատարման պահն է և ներկայացված է Բաբելոնի առյուծով: Երկու գետերը հանդիսանում են առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի պատմության սահմանադիր եզրերը, որն ավարտվեց երրորդի գալուստով՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ թե՛ յոթերորդ փողը, և թե՛ հոբելյանի փողը հնչեցվեցին նախակերպարային Քավության օրը:

Այն ժամանակ յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը հոբելյանի փողը պիտի հնչեցնել տաս. քավության օրը պիտի հնչեցնեք փողը ձեր ամբողջ երկրով մեկ: Ղևտական 25:9:

Յոթներորդ փողի հնչեցումը խորհրդանշի՝ Իր Աստվածությունը մարդկության հետ միավորելու, և ներկայացված է Ուլայի գետի տեսիլքի 2300 տարիներով, իսկ հորեյանական փողի հնչեցումը խորհրդանշի՝ Էրկրի ուխտի, որը խախտվեց և եկավ Աստծու ժողովրդի վրա՝ այն, ինչ Դանիելն անվանեց Մովսեսի անեծք և երդում, իսկ Մովսեսը՝ «Աստծու ուխտի վեճ»:

Այո՛, ամբողջ Իսրայելն անցավ քո օրենքը՝ հեռանալով, որպեսզի չհնազանդվի քո ձայնին. ուստի անեծքը թափվեց մեզ վրա, և երդումը, որ գրված է Աստծու ծառա Մովսեսի օրենքում, որովհետև մեղանչեցինք նրա դեմ: Դանիել 9:11.

«Մովսեսի օրենքում» գրուած «անեծքը» և «երդումը» Ղեւտական քսանվեցերորդ գլխի «Եօթնապատիկն» է: «Երդում» թարգմանուած բառը նոյն երբայերէն բառն է, որ Ղեւտականում թարգմանուած է «Եօթնապատիկ»: Քսանհինգերորդ գլխում ուխտի երդումը խախտելու համար եղած անեծքը շարադրուած է քսանվեցերորդ գլխում, որտեղ Մովսեսը այդ անեծքը բնորոշում է որպէս «ուխտի վեճ»:

Այն ժամանակ Ես ևս ձեզ հակառակ պիտի ընթանամ և ձեր մեղքերի համար ձեզ յոթնապատիկ պիտի պատժեմ: Եվ ձեզ վրա սուր պիտի բերեմ, որ վրէժ լուծի Իմ ուխտի վեճի համար. և երբ դուք ձեր քաղաքների մեջ հավաքված լինեք, ձեր մեջ ժանտախտ պիտի ուղարկեմ, և դուք թշնամու ձեռքը պիտի մատնվեք: Ղևտական 26:24, 25.

Տերը Ասորեստանի առյուծի սուրը բերեց հյուսիսային թագավորության վրա՝ նրանց «պատժելու» համար՝ նրանց մատնելով «թշնամու ձեռքը», մ.թ.ա. 723 թվականին: Քառասունվեց տարի անց՝ մ.թ.ա. 677 թվականին, հարավային թագավորությունը զգաց Մովսեսի անեծքը: Մովսեսի անեծքը ուխտի վեճն է: Քառասունվեց տարի շարունակ Միջագետքի առյուծները Աստծո կողմից գործածվեցին՝ զորքը հեռացնելու և ոտնակոխ անելու համար: Այդ քառասունվեց տարիների ավարտին Նաբուգոդոնոսորը կործանեց սրբարանը: Դանիել ութի տասներեքերորդ խոսքում Դանիելի հարցի զորքը քառասունվեց տարվա ընթացքում ստրկացվեց իրենց թշնամիների կողմից, և այդ ժամանակաշրջանը իր գագաթնակետին հասավ սրբարանի կործանմամբ, որը տասներեքերորդ խոսքում ոտնակոխ արվելու ենթակա մյուս առարկան էր: Երբ այդ գետերը, համապատասխանաբար, հասան 1798 և 1844 թվականներին, մի զորք էր հավաքվել իբրև տաճար, որովհետև զորքը մարմին է, իսկ մարմինը՝ տաճար: Այդ ժամանակաշրջանի ավարտին քառասունվեց տարիների ընթացքում կանգնեցված տաճարը պետք է միանար երկնային տաճարին՝ Աստվածության և մարդկության ամուսնության մեջ: Ամուսնությունը երկու տաճարների միջև է, և ինչ Աստված միացնում է, թող բաժանված չլինի:

Տիգրիսի ջրերը հասան մինչև 1798 թվականը, իսկ Եփրատի ջրերը՝ մինչև 1844 թվականը: Երրորդ հրեշտակի գալուստից անմիջապես առաջ եկավ երկրորդ հրեշտակը, և ապա 1844 թվականի օգոստոսի 12–17-ին Նյու Հեմփշիրի Էքզեթեր ավանային ժողովում թափվեց Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը: Exeter նշանակում է «ջրային ամրոց», և այդ ավանային ժողովում կար կեղծ ժողով, որն անցկացվում էր մեկ այլ վրանում՝ կազմակերպված Մասաչուսեթսի Ուոթերթաունից եկած մի խմբի կողմից:

Այն ջրերը, որ, ըստ Քույր Ուայթի, սկիզբ էին առել Եդեմում, պատրաստվում էին «մակընթաց ալիքի» պես սփռվել Միացյալ Նահանգների արևելյան ծովափով մեկ: Այն երկրաշարժը, որ հարուցեց այդ մակընթաց ալիքը, տեղի ունեցավ Եդեմի պարտեզում, երբ Սատանան հաղթեց մարդկությանը՝ Եդեմում առաջ բերելով սեյսմական ցնցում, որի ալիքները հասան մինչև միլլերական պատմության Կեսգիշերյան Աղաղակը: Այդ մակընթաց ալիքը հեղեղի պես ներխուժում է Կեսգիշերյան Աղաղակի մեջ՝ հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ, և այն ալիքը, որ սկսվեց Ադամի մեղքի երկրաշարժից, հասնում է մինչև Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժը:

Քրիստոսի ձայնը շատ ջրերի ձայնն է, և միավորված ջրերը կազմում են վերջին անձրևի պատգամը: Եսային և նրա որդին՝ Շեարհաշուբը, յոթերորդ գլխի երրորդ խոսքում կանգնած են վերին ջրանցքի ավազանի մոտ՝ ներկայացնելով վերջին անձրևի պատգամը հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակում: Այնտեղ Եսայու հայտարարությունն անմիտ ու ամբարիշտ Աքազ թագավորի դեմ այն է, որ Տերը Աքազի վրա պիտի բերի Ասորեստանի ջրերը՝ Մենեքերիմ թագավորին, և նրա ջուրը պիտի բարձրանա մինչև պարանոցը:

Եվ Տերը դարձեալ խօսեց ինձ հետ՝ ասելով. «Քանի որ այս ժողովուրդը մերժում է Շիլովայի մեղմահոս ջրերը և ցնծում է Ռասինի ու Ռեմալիայի որդու համար, ուստի, ահա, Տերը նրանց վրա բարձրացնում է գետի ջրերը՝ հզոր ու առատ, այսինքն՝ Ասորեստանի թագաւորին և նրա ամբողջ փառքը. և նա պիտի բարձրանա իր բոլոր հուններով և պիտի վարարի իր բոլոր ափերից. և պիտի անցնի Յուդայով, պիտի յորդի ու անցնի, պիտի հասնի մինչև պարանոցը. և նրա թևերի տարածումը պիտի լցնի քո երկրի լայնությունը, ո՛վ էմմանուէլ»: Եսայիա 8:5-8.

Աքազը մերժեց Տիրոջ կողմից «ուղարկված» ջրերը, ուստի Տերը Աքազի վրա «ուղարկեց» Ասորեստանի ջրերը: Աքազը «ուրախացավ» «Ռասինի և Ռեմելիայի որդու» դաշնակցության մեջ: Աքազը «ուրախանում է» կեղծ վերջին անձրևի պատգամով, որը ներկայացված է Ռասինով և Ռեմելիայի որդով:

Ռացինը և Ռեմալիայի որդին, այսինքն՝ հյուսիսային թագավորության արքա Փեկահը, ներկայացնում են Եսայիայի և նրա որդու կեղծ համարժեքը: Անմիտ և ամբարիշտ Աքազ թագավորը «ուրախանում է» այն դաշնակցությամբ, որը ներկայացվում է Իսրայելի տասը հյուսիսային ցեղերով և Ասորիով՝ նախապատկերելով եկեղեցու և պետության անօրինական հարաբերությունը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Աքազը ուրախանում է, որովհետև ամոթն ու ուրախությունը այն երկու հակադիր զգացմունքներն են, որոնք ներշնչմամբ գործածվում են՝ դիմելու նրանց, ովքեր ներկայացված են վերջին անձրևի շուրջ վեճի մեջ: Երբ Երեմիան կերավ փոքրիկ գիրքը, դա նրա սրտի ուրախությունն ու ցնծությունն էր, և Հովելը մեզ հայտնում է, որ Աստծո ժողովուրդը երբեք չի ամաչի: Աքազը, որպես լաոդիկեցի, կույր է, ուստի նա ուրախանում է ջրի կեղծ լուրով և մերժում է Եսայիայի ջրի ճշմարիտ լուրը: Նա պետք է ամաչեր, որովհետև վստահել է վերջին անձրևի կեղծ լուրին, որը ներկայացվում է հյուսիսի թագավորի հեղեղով, բայց մերժել է Շիլոափի լուրը:

Եսայիա ութերորդ գլխում Շիլոայի պատգամը վերջին անձրևի պատգամն է: Շիլոայի ավազանը Նոր Կտակարանում նույնացվում է Սիլովամի ավազանի հետ: Եբրայերենում կամ հունարենում այն նշանակում է «ուղարկված»: Քրիստոսի համար նպատակահարմար էր հեռանալ, որպեսզի Նա կարողանար «ուղարկել» Սուրբ Հոգին: Եսայիան և Աքազը Շիլոայի ավազանի մոտ են, և փորձությունը հիմնված է այն բանի վրա, թե արդյոք հավատ ունենալ Շիլոայի ավազանի հանդեպ, ինչպես այն ներկայացված է Եսայիայի և նրա որդու միջոցով, թե՞ հավատ ունենալ Ռասինի և Ռեմալիայի որդու հանդեպ: Աքազը ընտրություն է կատարում երկու ջրերի միջև՝ Շիլոայի ջրերի կամ Ասորեստանի թագավորի ջրերի: Աքազը ուրախացավ այն դաշինքով և պատգամով, որոնք ներկայացված էին Ռասինի և Ռեմալիայի որդու միջոցով, և այդ պատճառով նա ստացավ ամայացման հեղեղը, փոխանակ այն ջրի, որ հանդարտ հոսում է նրա դատաստանի ժամանակ: Նրա դատաստանը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, երբ հյուսիսի թագավորը հեղեղի պես ծածկում է ամբողջ աշխարհը: Եվ այդպես է լինում կիրակնօրյա օրենքից սկսած, երբ Կեսգիշերյան աղաղակի հեղեղը նույնպես սլանում է աշխարհի վրայով:

Աքազը ուրախանում է հյուսիսային տասը ցեղերի և Ասորիքի դաշինքով, և այդպիսով ուրախանում է այն լուրով, որ միավորում է եկեղեցին և պետությունը, ինչպես ներկայացված է Աստծո Խոսքի մեջ գտնվող յուրաքանչյուր անօրինական դաշինքով: Եսային ներկայացնում է Ֆիլադելֆիականը, իսկ Աքազը՝ Լաոդիկեացին: Քրիստոսը Եսայու վկայությունը կապում է Իր իսկ վկայության հետ, երբ բուժում է կույր մարդուն՝ մի Լաոդիկեացու, Սիլովամի ավազանում:

Եվ երբ Հիսուսն անցնում էր, տեսավ մի մարդու, որ ի ծնե կույր էր: Եվ Նրա աշակերտները հարցրին Նրան՝ ասելով. «Կարդապե՛ տ, ո՞վ մեղանչեց՝ սա՞՝ մարդը, թե՛ նրա ծնողները, որ նա կույր ծնվեց»:

Հիսուս պատասխանեց. «Ո՛չ սա է մեղանչել, ո՛չ էլ նրա ծնողները, այլ որպեսզի Աստծու գործերը հայտնվեն նրա մեջ: Ես պետք է գործեմ Ինձ ուղարկողի գործերը, քանի դեռ ցերեկ է. գիշեր է գալիս, երբ ոչ ոք չի կարող գործել: Քանի դեռ Ես աշխարհում եմ, աշխարհի լույսն եմ»: Այս ասելուց հետո Նա թքեց գետնին, թքից կավ շինեց և կավով օժեց կույրի աչքերը, և ասաց նրան. «Գնա՛, լվացվի՛ր Սիլովամի ավազանում» (որը թարգմանաբար նշանակում է՝ Ուղարկված): Նա գնաց, լվացվեց և վերադարձավ՝ տեսնող:

Ուստի հարևանները և նրանք, որ առաջուց տեսել էին նրան, որ կույր էր, ասում էին. «Սա չէ՞՝ այն մարդը, որ նստում ու մուրում էր»: Ոմանք ասում էին. «Սա՛ է նա»: Իսկ ուրիշներն ասում էին. «Նա նման է նրան»: Բայց նա ասում էր. «Ես եմ նա»: Ուստի նրան ասացին. «Ինչպե՞ս բացվեցին քո աչքերը»:

Նա պատասխանեց ու ասաց. Մի մարդ, որ Հիսուս է կոչվում, ցեխ շինեց, իմ աչքերը օժեց և ինձ ասաց. «Գնա՛ Սիլովամի ավազանը և լվա՛». և ես գնացի, լվացվեցի և տեսողություն ստացա: Հովհաննես 9:1-11.

Կույր մարդը, ինչպես նաև անմիտ և ամբարիշտ Աքազ թագավորը, փորձության են ենթարկվում՝ տեսնելու համար, թե արդյոք իրենց վստահությունը պիտի դնեն Սելովամի ավազանի վրա, թե Ասորեստանի հեղեղի վրա: Կույր մարդը գիտի, որ կույր է, բայց Աքազը հարուստ է, հարստացած՝ բարիքներով, և ոչնչի կարիք չունի: Աքազը վերջին անձրևի ավազանի մոտ գտնվող անմիտ կույսն է, իսկ կույր մարդը՝ իմաստուն կույս: Ջրերը, որ Առաքվածից են, կամ ջրերը, որ ուղարկվում են Ասորեստանից, փորձությունն են:

Ավազանը այն տեղն է, ուր ջրերը հավաքվում են միասին, և մարգարեական առումով ավազանն այն տեղն է, ուր հավաքվում են բոլոր այն «ջրերի» զանազան վտակները, գետերը, առվակները, ծովերը, օվկիանոսները, լճերը, անձրևն ու ցողը, որոնք ներկայացնում են Քրիստոսի ձայնը: Վերջին անձրևի ավազանը կազմավորվում է վերին ավազանից հոսող ջրով: Ավազանը ներկայացնում է վերջին անձրևի լուրը՝ փորձության համատեքստում: Աքազը մերժեց մեղմորեն հոսող ջրերը, սակայն կույր մարդը հնազանդ եղավ ավազանի հետ կապված լուրին: Հիսուսը վերցրեց Իր Աստվածությունից մի մասը, որը ներկայացված է որպես «թուր», և այն միացրեց կավին՝ ներկայացնելով Աստվածության միավորումը մարդկության հետ, որը Քրիստոսի կողմից իրագործվում է Սրբությունների Սրբությունում:

Քրիստոսը թքեց գետնին և Իր թուրը խառնելով՝ կավ շինեց: Նա Աստվածության և մարդկության միավորման լուրը գործածեց՝ կույր մարդու աչքերը օժելու համար: Աստվածության և մարդկության միավորումով ներկայացված լուրը 1888 թվականի լուրն է, և այն նախատեսված է մարդուն Լաոդիկեայի վիճակից դեպի Փիլադելֆիայի վիճակը փոխակերպելու համար: Սակայն այդ լուրը պահանջում է մարդկային մասնակցություն: Նրանք պետք է գնան ավազանը, ապա լվացվեն:

Բոլորն են մեղանչել և զրկվել Աստծու փառքից, սակայն Հիսուսն ասաց, որ կույր մարդն ու նրա ծնողները չէին մեղանչել: Հիսուսը կույր մարդու վիճակից հեռացնում է մեղադրանքի հարցը և նրան ներկայացնում է որպես մի մարդ, որ բարձրացվել է Տիրոջը փառավորելու համար, իսկ աստվածաշնչյան մարգարեության այն մարգարեական մարդը, որը բարձրացվում է այն նպատակի համար, որպեսզի «Աստծու գործերը հայտնվեն», դրոշն է, որը կազմված է այն տղամարդկանցից և կանանցից, որոնք Լաոդիկեայից անցում են կատարել դեպի Փիլադելֆիա: Դրոշն այն վայրն է, որտեղ Աստծու գործերը դրսևորվում են, որովհետև Նրա գործը Աստվածությունը մարդկության հետ միավորելն էր (ինչպես ներկայացված է կավե յուղով), և այդ գործի ավարները նրանք են, ովքեր ոչ միայն լսեցին Լաոդիկեայի պատգամը, այլև նրանք, ովքեր հետևեցին այդ պատգամի մեջ տրված նշանակմանը: Կույր մարդու համար նշանակումը գնալն ու լվացվելն էր: Երբ նա արդեն կարողանում էր տեսնել, այլևս կարիք չունեի փորձելու փառավորել Աստծուն. իրեն շրջապատող հանգամանքներն էին, որ դա իրականություն էին դարձնում:

Այն սկսվեց Քրիստոսի մոտենալով, ապա հաջորդեց Քրիստոսի գործը: Քրիստոսի վերջին գործը Երկնային սրբարանում՝ մարդու առնչությամբ, այն է՝ կերպափոխել մարդուն մեռած չոր ոսկորների հովտից, կամ փողոցներում մեռած պառկած լինելու

վիճակից, կամ չղջիկի պես կույր լինելու վիճակից: Նրա վերջին գործը Իր ժողովրդին Իր պատկերին վերաստեղծելն է, և հենց այդ գործն էլ Նա արեց, երբ Ադամին ստեղծեց երկրի հողափոշուց, ապա նրա մեջ փչեց կյանքի շունչը: Վերջին գործը առաջին գործն է, որովհետև Նա նախ կավը կազմեց, ապա այդ կավը օծեց Իր Հոգու կյանքով: Ադամի դեպքում Հոգին Նրա շունչն էր, կույր մարդու դեպքում՝ ջուրը: Եզեկիելի մեռած ոսկորների հովտի դեպքում դա մի հավաքող պատգամ էր, որ մարմինը ստեղծեց: Այնուհետև չորս հողմերի մասին մի պատգամ փչվեց մարմնի վրա, և ապա այն կանգնեց որպես հզոր բանակ:

Մինչ կույր մարդը դեռևս կույր էր, Հիսուսը տեսավ նրան և ապա մոտեցավ նրան: Նա մոտենում է կույր մարդուն Իր աշակերտների բարձրացրած մի հարցի համատեքստում՝ այդպիսով հնարավորություն ունենալով հաստատելու այս պատկերավոր պատմության պատշաճ մարգարեական շրջանակը: «Աստծո գործերը» մարգարեական խորհրդանիշ են Աստվածաշնչում առկա վկաների բազմաթիվ և բազմազան գծերի վրա: Սուրբ Գրքում «Աստծո գործերի» յուրաքանչյուր դրսևորում իր կատարումն է գտնում վերջին անձրևի ժամանակ: Հիսուսը պատմության համատեքստը դնում է վերջնական պատգամի առումով, ինչպես այն ներկայացված է Եղիայի միջոցով՝ Մաղաքիայի վերջին համարներում:

Ծնողները և կույր երեխան չեն դատապարտվում որպես մեղավորներ, որովհետև սա Աստծո սքանչելի գործերի ժամանակն է, և այդ ժամանակ ծնողների սրտերը և երեխաների սրտերը պիտի դարձվեն, որպեսզի տեսնեն առկա հարցը: Իսկ հարցը սա է՝ արդյոք կույր Լաոդիկեացի մարդը փոխվել է՝ օծյալ Փիլադելփիացի մարդու: Ահա այդ հարցն է, որ կանգնած է ծնողների և երեխայի առջև վերջին անձրևի ժամանակ, որովհետև դա նաև դատաստանի ժամանակն է: Եվ դատաստանի ժամանակը իրականացվում է երրորդ և չորրորդ սերունդների ընթացքում՝ ըստ Աբրահամի ուխտի մարգարեական կանխասության: Կույր մարդը վերջին՝ չորրորդ սերունդն է, իսկ նրա ծնողները՝ երրորդը: Այդ ժամանակաշրջանում Եղիայի պատգամը ընտանիքներին դնում է այնպիսի հանգամանքների մեջ, որտեղ նրանք հարկադրված են ընդունել կամ մերժել Սիլոամի ավազանի պատգամը: Հիմար և ամբարիշտ Աքազ թագավորը մերժեց այդ ավազանի պատգամը, բայց կույր մարդն ընդունեց այն: Մաղաքիայի Եղիայի պատգամը դրված է անեծքի համատեքստում՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից առաջ:

Երբ Հիսուսը կարգավորում էր այն իրավիճակը, որ մենք այժմ դիտարկում ենք, հրաշքի նպատակի Իր ամփոփման մեջ Նա ներառեց, որ պետք է այժմ գործի, որովհետև կգա ժամանակ, երբ ոչ ոք չի կարող գործել: Այն գործը, որին Նա ակնարկում էր, կատարվում է ցերեկվա լույսի մեջ, իսկ գործի ավարտը ներկայացված է որպես գիշեր: Նրա ակնարկը վերաբերում է շնորհքի ժամանակի ավարտին:

Երբ Նա ավարտում է Իր դատաստանի գործը, Նա հանում է Իր քահանայական հանդերձները և հագնում է Իր վրեժխնդրության հանդերձները: Երբ Նա ավարտում է կորսվածներին փրկվածներից զատելու այդ գործը, փրկության գործն ավարտվում է: Փորձաշրջանը փակվում է, և այժմ գիշեր է, երբ ոչ ոք չի կարող աշխատել: Քրիստոսի պատգամը ոչ միայն Լաոդիկիայի պատգամն էր կույր մարդուն, այլև Եղիայի

պատգամն էր՝ դրված փորձաշրջանի փակման մոտիկության համատեքստում, որը Քրիստոսի սրբագործված դրդապատճառն է՝ աշխատելու հոգիների փրկության համար:

Սկզբում Քրիստոսը մոտեցավ կույր մարդուն, ապա պատրաստեց և կիրառեց աչքի քսուքը, ապա տվեց հրահանգներ մի գործի համար, որ կույր մարդը պետք է ինքն իր համար աներ, և նույնքան կարևոր է այն, որ երբ նա ձեռնարկում է այդ գործը, նրա տեսողությունը վերականգնվում է: Երբ նա տեսողություն է ունենում, նա կույր Լառդիկեցիից վերափոխվում է Փիլադելփիացու: Այդ երկու եկեղեցիների վերափոխության ժամանակաշրջանը սկզբում իրականացվեց 1856 թվականից մինչև 1863 թվականը:

Այդ ժամանակաշրջանը ներկայացնում է ցորենի և որմնների զատումը և հարյուր քառասունչորս հազարի վերջնական կնքումը, որոնք այնուհետև բարձրացվում են որպես դրոշ: Կույր մարդը անմիջապես դարձավ հանրային ուշադրության առարկա, երբ նա Լառդիկիացի լինելուց դարձավ Փիլադելփիացի: Կույր մարդը հարյուր քառասունչորս հազարն է, իսկ ամբարիշտ և անմիտ Աքագ թագավորը՝ նախկին ուխտի ժողովուրդը, որ Տիրոջ բերանից դուրս է թքվում: Պատմության նույն պահին Հիսուսը կա մ Իր թուքն է գործածում՝ Իր նոր ուխտի ժողովրդին օժելու համար, կա մ հին ուխտի ժողովրդին է Իր բերանից դուրս թքում:

Այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Մոտեցող ճգնաժամը»

«Անսխալական ճշգրտությամբ Անսահմանյալը հաշիվ է պահում բոլոր ազգերի հետ: Քանի դեռ Նրա ողորմությունը մատուցվում է ապաշխարության կոչերով, այս հաշիվը բաց կմնա. բայց երբ հասնի այն որոշակի սահմանը, որ Աստված է սահմանել, Նրա բարկության ծառայությունը կսկսվի: Այդ ժամանակ հաշիվը կփակվի. աստվածային համբերատարությունը կդադարի. այլևս նրանց օգտին ողորմության համար աղերսանք չի լինի:»

«Մարգարեն, հայացքը դարերի միջով հառած, մեր ժամանակը ներկայացված տեսավ իր տեսիլքի առաջ: Այս դարի ազգերը աննախադեպ ողորմությունների ընդունողներն են եղել: Երկնքի օրհնություններից լավագույնները տրվել են նրանց. բայց աճող հպարտությունը, ազահությունը, կռապաշտությունը, Աստծո հանդեպ արհամարհանքը և ստոր երախտամոռությունը գրված են նրանց դեմ: Նրանք արագորեն փակում են իրենց հաշիվը Աստծո հետ:»

«Արագորեն մոտենում են այն օրերը, երբ կրոնական աշխարհում մեծ շփոթություն և խառնակություն պիտի լինի: Կլինեն աստվածներ շատ և տերեր շատ. ուսմունքի ամեն քամի պիտի փչի. և Մատանան, հրեշտակային հանդերձներով զգեստավորված, եթե հնարավոր լիներ, պիտի խաբեցներ հենց ընտրյալներին:»

«Իսկական աստվածապաշտության և սրբության վրա թափված համընդհանուր արհամարհանքը նրանց, ովքեր կենդանի կապ չունեն Աստծու հետ, մղում է

կորցնելու հարգանքը Նրա օրենքի հանդեպ: Եվ որքան առավել ակնհայտ է դառնում աստվածային օրենքի հանդեպ անհարգալից վերաբերմունքը, այնքան ավելի որոշակի է դառնում դրա պահապանների և աշխարհի ու աշխարհասեր եկեղեցու միջև սահմանազատման գիծը: Աստծու պատվիրանների հանդեպ սերը մեկ դասի մեջ աճում է այնքանով, որքանով մյուսի մեջ աճում է դրանց հանդեպ արհամարհանքը»:

«Մեծ ԵՍ ԵՄ-ը արդարացնում է Իր օրենքը: Նա խոսում է նրանց հետ, ովքեր այն անվավեր են դարձնում փոթորիկների, հեղեղների, մրրիկների, երկրաշարժերի, ցամաքում և ծովում եղող վտանգների միջոցով: Այժմ ժամանակն է, որ Իր ժողովուրդը իրեն հավատարիմ ցույց տա սկզբունքին:»

«Մենք կանգնած ենք մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների շեմին: Տերը դռան մոտ է: Ձիթենյաց լեռան վրա Փրկիչը ներկայացրեց այն տեսարանները, որոնք պետք է նախորդեին այս մեծ իրադարձությանը. «Պատերազմների և պատերազմների լուրերի մասին պիտի լսեք,— ասաց Նա.— ազգ պիտի ելնի ազգի դեմ, և թագավորություն թագավորության դեմ, և սովեր, համաճարակներ ու երկրաշարժներ պիտի լինեն զանազան տեղերում: Այս բոլորը ցավերի սկիզբն են»: Թեև այս մարգարեությունները մասնակիորեն կատարվեցին Երուսաղեմի կործանման ժամանակ, դրանք առավել անմիջական կիրառություն ունեն վերջին օրերում»:

«Հովհաննեսը և մյուս մարգարեները նույնպես վկաներ եղան այն սոսկալի տեսարանների, որոնք տեղի պիտի ունենան որպես Քրիստոսի գալստյան նշաններ: Նրանք տեսան պատերազմի համար հավաքագրվող զորքեր, և մարդկանց սրտերը՝ երկյուղից նվաղելիս: Նրանք տեսան, թե երկիրը շարժվեց իր տեղից, լեռները՝ տարվեցին ծովի մեջտեղը, նրա ալիքները՝ մոնչալով ու խռովվելով, և լեռները՝ դողալով նրա հորդության պատճառով: Նրանք տեսան Աստծու բարկության գավաթների բացվելը, և ժանտախտը, սովը և մահը գալով երկրի բնակիչների վրա»:

«Արդեն Աստծո զսպող Հոգին հեռացվում է աշխարհից: Եվ մրրիկներ, փոթորիկներ, ծովային ու ցամաքային աղետներ արագ իրար են հաջորդում: Գիտությունը ձգտում է բացատրել այս բոլորը: Մեզ շրջապատող և խտացող նշանները, որոնք վկայում են Աստծո Որդու մոտալուտ գալստյան մասին, վերագրվում են ամեն ինչի, միայն ոչ ճշմարիտ պատճառին: Մարդիկ չեն կարող տարբերել պահապան հրեշտակներին, որոնք սանձում են չորս հողմերը, որպեսզի դրանք չփչեն, մինչև Աստծո ծառաները կնիք ստանան. բայց երբ Աստված Իր հրեշտակներին հրամայի արձակել հողմերը, այնժամ Նրա հատուցող բարկության այնպիսի տեսարան կլինի, որպիսին ոչ մի գրչով չի կարելի պատկերել:»

«Մեզ վրա գրեթե հասել է մի ճգնաժամ, սակայն Աստծո ծառաներն այս մեծ արտակարգ իրավիճակում չպետք է իրենց անձերին ապավինեն: Եսայիային, Եզեկիելին և Հովհաննեսին տրված տեսիլքներում մենք տեսնում ենք, թե որքան սերտորեն է երկինքը կապված երկրի վրա կատարվող իրադարձությունների հետ: Մենք տեսնում ենք Աստծո հոգածությունը նրանց նկատմամբ, ովքեր հավատարիմ են Նրան: Աշխարհը առանց Իշխանի չէ: Գալիկ իրադարձությունների ծրագիրը

Տիրոջ ձեռքում է: Երկնքի Վեհությունը, ինչպես ազգերի ճակատագիրը, այնպես էլ Իր եկեղեցու հոգսերը, պահում է Իր ձեռքում»:

«Աստված հայտնել է, թե ինչ է տեղի ունենալու վերջին օրերում, որպեսզի Իր ժողովուրդը պատրաստ լինի կանգնելու ընդդիմության և բարկության փոթորիկների դեմ: Նրանք, ովքեր նախազգուշացվել են իրենց առջև եղող իրադարձությունների մասին, չպետք է հանգիստ սպասումով նստեն գալիք փոթորկին՝ իրենց մխիթարելով այն բանով, թե Տերը նեղության օրը կհովանավորի Իր հավատարիմներին: Մենք պետք է լինենք մեր Տիրոջը սպասող մարդկանց պես՝ ոչ թե անգործ սպասումով, այլ ջերմեռանդ աշխատանքով, անսասան հավատով: Այժմ ժամանակը չէ, որ թույլ տանք մեր միտքը կլանվի երկրորդական կարևորության բաներով»:

«Մինչ մարդիկ քնած են, Մատանան գործունաբար դասավորում է հանգամանքները, որպեսզի Տիրոջ ժողովուրդը չգտնի ողորմություն և արդարություն: Կիրակնօրյա շաբաթունն այժմ իր ճանապարհն է հարթում խավարի մեջ: Առաջնորդները թաքցնում են ճշմարիտ հարցը, և շատերը, որ միանում են այդ շաբաթունը, իրենք էլ չեն տեսնում, թե ուր է տանում ստորհոսանքը: Նրա հայտարարությունները մեղմ են և արտաքուստ քրիստոնեական. բայց երբ այն խոսի, կհայտնի վիշապի ոգին: Մեր պարտքն է մեր կարողության սահմաններում ամեն ինչ անել՝ սպառնացող վտանգը կանխելու համար: Մենք պետք է ժողովրդի առաջ դնենք իրական վիճելի հարցը՝ այդպիսով ներկայացնելով խղճի ազատությունը սահմանափակող միջոցառումների դեմ ամենաազդու բողոքը: Մենք պետք է քննենք Սուրբ Գրքերը և կարողանանք տալ մեր հավատի պատճառը: Մարգարեն ասում է. «Ամբարիշտները ամբարշտությամբ պիտի վարվեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան»:

«Մեր առջև է կարևոր ապագան: Նրա փորձություններին ու գայթակղություններին դիմակայելու և նրա պարտականությունները կատարելու համար կպահանջվեն մեծ հավատք, եռանդ և հաստատակամություն: Մակայն մենք կարող ենք փառավոր կերպով հաղթանակ տանել, որովհետև հսկող, աղոթող, հավատացող ոչ մի հոգի չի խճճվի թշնամու հնարանքների մեջ: Ամբողջ երկինքն շահագրգռված է մեր բարօրությամբ և սպասում է, որ մենք դիմենք նրա իմաստությանն ու գործությանը: Ամեն հակառակ ազդեցություն՝ լինի բացահայտ, թե գաղտնի, կարող է հաջողությամբ դիմակայվել՝ «ոչ գործությամբ և ոչ ուժով, այլ Իմ Հոգով, ասում է Զորաց Տերը»: Աստված այժմ էլ նույնքան պատրաստակամ է, որքան հին ժամանակներում, գործելու մարդկային ջանքերի միջոցով և մեծ գործեր իրականացնելու տկար միջոցներով: Մենք հաղթանակը չենք ձեռք բերի թվաքանակի միջոցով, այլ հոգու լիակատար հանձնմամբ Հիսուսին»:

«Այժմ, քանի դեռ ողորմությունը դեռևս հապաղում է, քանի դեռ Հիսուսը մեզ համար բարեխոսություն է անում, եկե՛ք հիմնովին գործենք հավիտենության համար»:
Southern Watchman, December 25, 1906.